

28.05.2006

Mijanović Radovan

Gž.br. 2721/2005

VIŠI SUD U PODGORICI, kao drugostepeni u vijeću sastavljenom od sudija: Dragane Đuranović, kao predsjednika vijeća, Vesne Jočić i Vesne Jovetić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Mijanović Radovana iz Nikšića, zastupanog po punomoćniku Kovačević Danilu advokatu iz Nikšića, protiv tuženog "JU MEDIA MONT, do.o. Podgorica, zastupanog po punomoćniku Asanović Nebojši, advokatu iz Podgorice, radi naknade nematerijalne štete, v.s. 10.000,00 €, odlučujući po žalbama tužioca i tuženog protiv Presude Osnovnog suda u Podgorici P.br. 12879/03 od 12.07.2005. godine, u sjednici vijeća od 14.03.2006. godine donio je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE žalbe tužioca i tuženog kao neosnovane i presuda Osnovnog suda u Podgorici P.br. 12879/03 od 12.07.2005. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom označenom u izreci odlučeno je:

"Djelimično se usvaja zahtjev tužioca pa se obavezuje tužena da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda isplati iznos od 5.000,00€, sa propisanom kamatom koja se ima obračunati počev od 3.06.2005. godine pa do isplate.

Obavezuj se tuženi da tužiocu na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 644,50€, sve prednje u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

ODBIJA SE, kao neosnovan tužbeni zahtjev tužioca za naknadu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda u preostalom iznosu od 5.000,00€, sa propisanom kamatom koja bi se obračunala na odbijeni iznos".

Protiv ove presude žalbu su izjavili tužilac i tuženi.

Tužilac pobija presudu u odbijajućem dijelu, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa predlogom da se pobijana presuda preinači te da se u cjelosti usvoji tužbeni zahtjev.

Tuženi pobija presudu iz svih zakonom predviđenih razloga sa predlogom da se ista ukine.

Ispitujući pobijanu presudu povodom izjavljenih žalbi u granicama iz čl. 379 ZPP-a ovaj sud nalazi da su žalbe neosnovane.

Prvostepena presuda donijeta je kako bez učinjenih bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 367 st. 2 tač. 3,7 i 12 na koje sud pazi po službenoj dužnosti tako i onih na koje je ukazao tuženi.

Nasuprot žalbenim navodima tuženog pravilno je postupio prvostepeni sud kada je na okolnosti inteziteta i dužine trajanja duševnih bolova tužioca zbog povrede časti i ugleda proveo vještačenje p ovještaku medicinske struke - neuropsihijatru koji je svoj nalaz dao na osnovu uvida i tekst koji je objavljen u Reviji D i neposrednog razgovora sa tužiocem. Takođe je pravilno postupljeno kada je nalaz koji je dat na zapisniku 15.12.2004. godine, već sledećeg dana uručen tuženom, što znači da je istom ostavljeno dovoljno vremena da se pripremi za raspravu 15.02.2005. godine i omogućeno mu da postavlja pitanja i prigovara vještaku na raspravi 07.04.2005. godine, čime je u cjelosti ispoštovano načelo neposrednosti postupka.

Neosnovani su i navodi žalbe tuženog da je vještačenje trebalo povjeriti instituciji, da vještak nije potpisa nalaz te da tuženi nije upoznat sa pravima i obavezama koje ima na pripremnom ročištu o čemu je prvostepeni sud dao valjane razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud i na koje upućuje žalioca ne nalazeći za potrebno da ih ponavlja.

Neopravdano se žalbom tuženog ukazuje i da je tekst pod nazivom "Ko je potrošio 4,7 milioaca dolara namijenjenih ugroženima" novinar tuženog preuzeo od Švajcarskog magazina "FEKTS" i magazina "Index", na osnovu čega tuženi zaključuje da tužba nije mogla biti usmjerena samo protiv njega. Ovaj prigovor je cijenio i prvostepeni sud i pravilno našao da okolnost što su navedeni tekst objavili i drugi mediji nije od uticaja na postojanje odgovornosti tuženog kao izdavača "Revije D". Posebno se ukazuje tuženom da je dužnost suda shodno čl. 2 ZPP-a da se kreće u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva tako da nije bilo mjesta primjeni odredbe čl. 206 Zakona o obligacionim odnosima kojom je regulisana odgovornost štetnika. U konkretnom slučaju nasuprot navodima žalbe nije se radilo o raspolaganju tužioca koje je protivno prinudnim propisima u smislu čl. 4 st. 3 ZPP-a. Takođe nije od uticaja na odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu ni činjenica što tužilac nije tražio da se objavi demanti ili presuda, niti je prihvatio da u medijima tuženog iznese svoje viđenje situacije i događaja u Jugoslovenskom crvenom krstu.

Naime, tokom postupka u ovoj pravnoj stvari prvostepeni sud je nesumnjivo utvrdio da je objavljivanjem označenog teksta i fotografije tužioca imenovani

pretrpio štetu o čemu su dati iscrpni i uvjerljivi razlozi koje je i ovaj sud u svemu prihvatio i na koje upućuje žalioca ne nalazeći za potrebno da ih ponavlja.

Prilikom odlučivanja prvostepeni sud je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje i na isto pravilno primijenio materijalno pravo.

Nasuprot navodima žalbi tužioca i tuženog prvostepeni sud je pravilno odredio visinu štete koju je pretrpio tužilac iz opisanog štetnog događaja a ovo primjenom čl. 200 Zakona o obligacionim odnosima, nalazeći da intezitet i dužina trajanja duševnih bolova opravdavaju dosuđenu naknadu. Prilikom odlučivanja sud je pravilno cijenio konkretne prilike, da se radi o porodičnoj osobi, dugogodišnjem ljekaru i aktivisti u humanitarnim organizacijama u kojim je rad obavljao volonterski i za koji rad je primio brojne nagrade, da se radi o javnoj ličnosti poznatoj ne samo u mjestu

življenja već u Republici i šire. Prvostepeni sud je pri tom posebno naglasio da je na intezitet i dužinu trajanja pretrpljenih duševnih bolova tužioca pa samim tim i na odmjeravanje visine naknade uticala činjenica što je u tekstu navedeno da tužilac nije imao aktivno učešće u navedenim malverzacijama već je navodno podržavao druge. Na osnovu izloženog ovaj sud smatra da je visina štete pravilno odmjerena te da je ispravno postupljeno kada je postavljeni tužbeni zahtjev od 10.000,00 eura usvojen u iznosu od 5.000,00 eura dok je za isti iznos odbijen nalazeći da se radi o naknadi koja je primjerena pretrpljenim duševnim bolovima. Dakle, pravilno je zaključio prvostepeni sud da je tužilac uspio u sporu u iznosu od 50% u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev tako da se i u tom dijelu neosnovani žalbeni navodi tuženog.

Cijeneći navode žalbe tužioca u odnosu na odbijajući dio presude ovaj sud nalazi da su isti bez uticaja na drugačije presuđenje budući da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja pravilno primijenio odredbu čl. 200 st. 1 Zakona o obligacionim odnosima vodeći računa o značaju povrijeđenog dobra i cilju kojem naknada služi, ali je o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nijesu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom. I po mišljenju ovoga suda naknada u dosuđenom iznosu predstavlja adekvatnu satisfakciju za tužioca i doprinijeće uspostavljanju njegove duševne ravnoteže.

Suprotno navodima žalbe tuženog pravilno je postupio prvostepeni sud kada je tuženog obavezao na plaćanje pripadajuće kamate počev od dana presuđenja pa do isplate primjenom čl. 278 Zakona o obligacionim odnosima.

Cijenjeni su i ostali navodi žalbi ali je sud našao da nijesu od uticaja na drugačije presuđenje.

Na osnovu izloženog, a primjenom čl. 395 st. 1 tač. 2 ZPP-a, odlučeno je kao u izreci.

VIŠI SUD U PODGORICI
dana 14.03.2006. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA-SUDIJA
Dragana Đuranović s.r.

Wacnoš, otpravka ovjerava
ovlašćen službenik suda

[Handwritten signature]